

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΕΒΕΛΙΝΑΣ ΓΑΪΤΑΝΗ ΣΤΗΝ 2η ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΕΞΑΤΑΞΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗΛΗΤ, ΚΟΓΚΑΡΑ

Ποτέ δεν πίστευα πως θα έπρεπε πριν ένα χρόνο να αποχαιρετώ την ίδια μου την πατρίδα και να γίνω και εγώ μία μετανάστρια σε μια άλλη χώρα, την δεύτερή μου χώρα. Θα αναρωτιέστε γιατί την έχω ονομάσει έτσι. Μην μπερδεύεστε! Εγώ στην Ελλάδα γεννήθηκα, όπως εξίσου και ο πατέρας μου. Η Αυστραλία είναι της μητέρας μου η καταγωγή (από Έλληνες γονείς) και έτσι βρέθηκα να μάθω να μιλάω την αγγλική γλώσσα από μικρή ηλικία. Πολλοί με έλεγαν τυχεροί, μιας και για την μικρή ηλικία μου, τότε είχα κάνει αρκετές βόλτες πάνω-κάτω, με ταξίδια να διαρκούν τουλάχιστον 19 ώρες αλλά κάποτε κουράζεται ο άνθρωπος και τότε είναι που πρέπει να σταθεροποιηθεί η ζωή του, να φτάσει στα ίσια της. Με αυτή την "δικαιολογία" πατήσαμε πόδι στην Ελλάδα και εγκατασταθήκαμε εκεί για κάτι καλά 9 χρονάκια και έχω να πω ότι ήταν μια απόφαση που δεν έχω και ούτε πρόκειται να μετανιώσω ποτέ στην ζωή μου. Έχω να πω πως έζησα τα καλύτερά μου παιδικά χρόνια εκεί, μια ζωή που θα ζήλευε εάν την έβλεπε ένα παιδί της πόλης.

Αυτή την ελευθερία που μπορεί να την βρει κάποιος, σε ένα χωριό δεν θα μπορεί να την βρει ποτέ σε μια πόλη. Ήταν το κάτι άλλο!!

Όταν τελείωσα το νηπιαγωγείο και έμαθα να μιλάω την Ελληνική γλώσσα όπου σχετικά δεν πολύ ήξερα πριν πάω στην Ελλάδα, για να μην ξεχάσω τα Αγγλικά μου, η μητέρα μου με έγραψε σε ένα φροντιστήριο όπου θα πήγαινα περίπου 3 φορές την εβδομάδα, τα απογεύματα. Έχω να πω ότι εάν δεν είχα παρακολουθήσει τα μαθήματα αυτής της εξαιρετικής δασκάλας για αυτά τα 7 χρόνια, δεν νομίζω να βρισκόμουν σε αυτό το επίπεδο. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο με έχει βοηθήσει. Δεν νομίζω να ήμουν η μόνη που έβγαλε κάτι τόσο καλό μαζί της. Πολλοί άλλοι μαθητές της θα αισθάνονται το ίδιο. Κι αν όχι τώρα, στο μέλλον, γιατί τα σωστά Αγγλικά χρειάζονται παντού.

Μιας και μιλάμε για Αγγλικά ας μιλήσουμε για αυτό το υπέροχο σχολείο το Moorefield Girls High School στο Κόγκαρα. Το πώς έγινα και εγώ ένα μέλος εκεί, έχει την ιστορία του. Αρκετά μεγάλη μάλιστα, εφόσον η μητέρα μου και η θεία μου είχαν βγάλει τα τελευταία τους 6 σχολικά χρόνια, τα χρόνια του γυμνασίου/λυκείου!! Είχα ακούσει ότι ήταν πολύ μεγάλο και από αυτό δεν εννοώ απ'το μέγεθος αλλά από το πλήθος των κοριτσιών. Υπήρχαν περίπου 4 τάξεις της πρώτης γυμνασίου εκείνη την εποχή και όταν ερχόταν ο καιρός να βγάλουν την ομαδική τους φωτογραφία για την χρονιά θα έπρεπε να χωρίσουν την τάξη σε περίπου δυο μεγάλες ομάδες για να χωρέσουν όλοι στην φωτογραφία. Φαντάζεστε πόσο διάσπμο θα ήταν τότε. Αλλά να σας πω και

την αλήθεια δεν με πειράζει το πόσα κορίτσια είμαστε σε σύνολο ή το πόσο ακουστοί είμαστε στην κοινωνία. Κατά την γνώμη μου, το σχολείο είναι απλά υπέροχο. Οι πόρτες τους προς την παιδεία είναι πάντα ανοιχτές και συνεχώς οι καθηγητές μας μάχονται ως προς το να κάνουν τα χρόνια μας εκεί από τα πιο αξέχαστα. Έχω να πω πως τα καταφέρνουν πολύ καλά. Θυμάμαι και την πρώτη μου συνέντευξη στο σχολείο που είχα δώσει με την υποδιευθύντριά μου την κυρία Rose Daniels. Μου είχε πει ότι φαινόμουν πολύ σφιγμένη, με είχε καταλάβει καλά. Μου είπε να μην ανησυχώ και ότι όλα θα πήγαιναν μια χαρά. Γενικώς ό,τι μου έλεγε έβγαινε στην επιφάνεια τόσο ωραία. Ήταν σαν να μου άνοιγε τις παλάμες της για να με αγκαλιάσει στο σχολείο. Πίστευε σε εμένα κάτι που εγώ δεν έκανα μέχρι που τα κατάφερα. Πήρε πολύ καιρό και ήταν πολύ δύσκολο. Στην Ελλάδα διάβαζα πάρα πολύ αλλά δεν πίστευα ποτέ ότι θα μπορούσα να τα καταφέρω. Μετά απο κάποιες φορές το έβαζα κάτω. Για αυτό και άρχισα τα φροντιστήρια με τους δασκάλους να μου λένε όλοι το ίδιο. "Μπορείς αλλά δεν προσπαθείς". Έτσι και εγώ έβαλα στόχο. Δεν γίνεται όλοι οι δάσκαλοι να επέμεναν και να μου έλεγαν όλοι το ίδιο. Με πολύ δουλειά και υπομονή κατάφερα στις 11 Δεκεμβρίου του 2015 εδώ στο Σύνδνεϊ, στο Moorefield Girls High School να στέκομαι μπροστά σε όλο το σχολείο παίρνοντας πολλών ειδών βραβεία μαζί και το βραβείο τιμής.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΓΟΝΙΩΝ ΤΗΣ ΕΒΕΛΙΝΑΣ ΓΑΪΤΑΝΗ, ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ, ΜΠΑΜΠΗ ΓΑΪΤΑΝΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΗΣ, ΝΙΚΟΛ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Σαν γονείς και για εμάς δεν ήταν και τόσο εύκολα... Δραστηριοποιούμασταν στην Ελλάδα τα τελευταία 20 χρόνια με το εμπόριο. Η ζωή στην ιδιαίτερη και αγαπημένη πατρίδα μας την Κορώνη, στο νομό Μεσσηνίας, στην Πελοπόννησο δυσκόλευε με τις ανάγκες και τα έξοδα να μεγαλώνουν και τα έσοδα να μειώνονται. Η ποιότητα ζωής όμως, η οικογένεια η πατρική και αυτή η μεγάλη του χωριού αγκαλιά μας κράταγαν στα χρόνια που περνούσαν και στόλιζαν με την αύρα τους την καθημερινότητά μας! Ο καιρός περνούσε και τελικά οι σκέψεις για μετανάστευση στην Αυστραλία έγιναν μονόδρομος και με συνοπτικές αλλά όχι και τόσο εύκολες διαδικασίες βρεθήκαμε στο μακρινό Σύνδνεϊ.

Η αλλαγή και η προσαρμογή ήταν πιο δύσκολη από ό,τι περιμέναμε.. αν και μετά από ένα χρόνο εδώ (6 μήνες για εμένα) ακόμα την βιώνουμε...

Είμαστε ευχαριστημένοι με πολλά πράγματα αλλά και δυσαρεστημένοι με κάποια άλλα, ευτυχώς τα δεύτερα είναι μειοψηφία και δεν έχουν να κάνουν με την αυτή μεγαλούπολη, μιας και η αστική ζωή είναι αρκετά διαφορετική από

Μαθήτρες σε επίσκεψη-εκδρομή στην Πολιτειακή Πινακοθήκη (Γκαλερί) της Νέας Νότιας Ουαλίας